

съобщили на владиката, а той на мюдюрина. Изпратената потеря принудила четата да се крие 36 часа, лишена отъ храна. Отъ тукъ тя се отправя за Пиротско, минава границата и се отзовава въ Княжевацъ на 4. VIII. 1867 г., гдето тамошниятъ началникъ съобщава, че по нареждането на сръбското правителство била опредѣлена месечна пенсия на Хитовъ и Ив. Кършовски. При раздѣлянето съ четата си, Панайотъ далъ на всѣки по една рублиа и следъ това съ още двама другари заминалъ за Бѣлградъ, гдето чрезъ българската добродетелна дружина получилъ 50 австрийски жълтици. Сведенията, които далъ Хитовъ на Раковски били, че народътъ не е подготвенъ за обща акция. Безбройнитѣ тревоги и лишения засилили болестята на последния и на 9. X. 1767 год. той починалъ.

Презъ януари 1867 г. сръбскията князь Михаилъ, подъ влиянието на руситѣ, се увлича отъ идеята за Балканска конфедерация. Ефорията въ Ромъния приела съ радостъ това и почнала енергично да действува. Скоро обаче сръбското правителство се помирило съ Турция и сключило съюзъ съ Ромъния. Разочаровани отъ неискреностята на сърби и ромъни, българскитѣ емигранти почнали да се готвятъ да минатъ въ България съ чети. Сръбскиятъ воененъ министъръ обаче изпратилъ Хитовъ да разубеди юнацитѣ да не минаватъ Дунава, защото народътъ билъ неподготвенъ и жертвитѣ ще отидатъ напразно. Въпрѣки съветитѣ на Хитовъ, Х. Димитъръ смѣталъ, че сега е най-благоприятно положението, тъй като о-въ Критъ възстаналъ, и силата на турцитѣ е намалѣла. Все пакъ Хитовъ билъ доста убедителенъ, за да накара Х. Димитъръ да даде дума, че нѣма да минава съ чета. Малко преди това сръбскиятъ князь Михаилъ билъ убитъ. Хитовъ се върналъ въ Бѣлградъ изпратенъ отъ Ст. Караджата, който сжщо билъ наклоненъ да отложи минаването си въ България. Две седмици обаче по-късно Х. Димитъръ и Ст. Караджата минаватъ Дунавъ на 6. VI. 1868 г. между Свищовъ и Русе, съ 130 юнаци. Макаръ четата да загинала, славата ѝ обаче се разнесла изъ Европа, а частно въ Турция допринесла за по-бързото разрешаване на църковния въпросъ.

Следъ смъртта на Раковски дѣлото му продължилъ Каравеловъ, който ясно виждалъ, че поради липса на единъ революционенъ центъръ, четитѣ гинатъ безъ полза и че положението на народа, вмѣсто да се подобри, ставало още по-лошо. Ето защо Каравеловъ събира около себе си видни деятели като Левски, Ангелъ Кънчевъ и др. и презъ 1869 г. основава въ Букурещъ Български централенъ